

Tähhendamised.

1. Lõukoer ja metssigga.

Pallav suipääw, metsalomad joma häddas. Lõukoer juhtus hobilt metsseaga hallika jure. Iggamees tahtis eïne juu, hukkaid sepärrast farwopidbi tiskuma. Lõukoer joudus käppadest, sigga väggev kihvadest.

Jäid wahhel puhkama, näggid: muštag rongad (eht kaarnad) pude peal, otawad, kumb neist mahhalangeb: saab neile head pradi sää.

Lõukoer ütles: „Leppime parrem ärra, kui et wimaks rongad so surnokehha nahka pannewad. Siis on sul palk kå!“

Metssigga möistiš, et tä ei sa lõukoera waasto pandud, ja faddus metsa ärra! —

Urge liast rielge,
muido tulleb waenlane,
sinno äggi, sinno sahka,
teik ta panneb omma nahka.

2. Rebbane ja kurg.

Rebbane pallus kurge louna roale ennese jure. Pittjalg tulli seina, karrune sabba olli kolm, nelli leent maddala waagnate sisse wallanud, ütles woôra waasto: „Wöike peale rûbata!“ —

Kurrefenne ei sanud omma pitka nofkaga ühtegi nende waagnate peast omma suhho, katsus mitmet modi, jätiis wimaks járrele, ja pûdis kärbsid, mis laua ãre peale lendasid, ning läks tühja kõhhoga koio; rebbane olli eñmast täis laekunud, kõht nago jahhokot.

Mäddala pârrast pallus kurg rebbast omma jure roga wöltma. Rebbasel hea meel, et jälle hästi saab laffuda.

Kust wöitta? Keik road läsi purkide sees, kel kitsas fael. Kurg wöttis tüf tükkilt maggust roga omma pitka nofkaga wâlja, matsutas motke. — Rebbane watas pahha näoga körwalt, wennitas mokke; piddi tühja kõhhoga koio minnema.

Mund metsalomad said luggu kuulda, naer sid tedda, mis hirmus.

Urra norri ausat meest,
leind häbbi selle eest:
pilkja palk on pahhandus,
tahje, murre, önnetus.